

Arrest

nr. 38 144 van 4 februari 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 februari 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 29 januari 2010.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 februari 2010 om 09.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. OP DE BEECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam toe op Belgisch grondgebied op 1 mei 2006 en diende op 2 mei 2006 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister nam op 30 mei 2006 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.3. Op 10 juli 2006 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk is.

1.4. Op 26 mei 2008 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Op 24 september 2008 trof de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

1.6. Verzoeker diende op 17 juni 2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

1.7. Op 2 april 2009 trof de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris verklaarde de in punt 1.6. vermelde aanvraag op 27 oktober 2009 onontvankelijk.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 29 januari 2010 een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Verzoeker werd hiervan op 29 januari 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke als volgt is gemotiveerd:

“* artikel 7, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met (...) om de volgende reden:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een manu militari tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is. Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Hij heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 01/10/2008, 14/04/2009, 22/05/2009. Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een manu militari tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is. Betrokkene heeft een asielaanvraag op 02/05/2006 ingediend. Deze aanvraag werd definitief verworpen op 27/05/2006. Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend op 17/06/2008, definitief onontvankelijk verklaard op 27/10/2009. Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf.

Bovendien, zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op een verblijf. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visum te bekomen van zodra er een huwelijksdatum is vastgelegd.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Bagdad.

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.”

2. Over de rechtsmacht van de Raad

2.1. De bestreden beslissing houdt ook een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 29, tweede lid, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover verzoeker zich met zijn vordering richt tegen de beslissing tot vrijheidsberoving, dient te worden opgemerkt dat op grond van bovenvermelde bepaling enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat.

De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Over de voorwaarden van de vordering tot schorsing ingediend bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Krachtens artikel 39/82, §2, van de Vreemdelingenwet en artikel 43, §1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De drie onderscheiden voorwaarden vereisen een afzonderlijke beoordeling opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van een overheidsbeslissing zou kunnen worden bevolen. Verzoekers dienen dan ook én een ernstig middel én het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel én een uiterst dringende noodzakelijkheid aan te tonen.

3.2. De uiterst dringende noodzakelijkheid dient met concrete gegevens te worden aangetoond. Deze rechtvaardiging is tweeledig. Enerzijds moet worden aangetoond dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en anderzijds, dat de verzoekende partij zelf de nodige diligentie aan de dag heeft gelegd bij het indienen van het verzoekschrift.

3.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op 29 januari 2010 aan verzoeker werd betekend en dat hij op 3 februari 2010 onderhavig verzoekschrift per fax heeft ingediend. Verzoekers repatriëring vanuit het gesloten centrum wordt voorzien voor 4 februari 2010 om 13.15 u. Gelet op de voorgaande elementen kan aanvaard worden dat verzoeker is opgetreden met inachtnaeme van de vereiste diligentie. Tevens is duidelijk dat de behandeling van een gewone vordering tot schorsing in deze niet meer dienstig zal zijn.

3.4. Conform vaste rechtspraak van de Raad van State dient onder ernstige middelen te worden verstaan, middelen die op het eerste gezicht, gelet op de omstandigheden van de zaak, ontvankelijk en gegrond kunnen zijn, en bijgevolg tot de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen leiden.

3.5. In een eerste middel houdt verzoeker een uitvoerig theoretisch betoog over artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) waarbij hij stelt dat door de bestreden beslissing zijn voorgenomen huwelijk onmogelijk wordt gemaakt en hij niet bij zijn kind zal kunnen blijven dat binnenkort geboren wordt. Hij werpt op dat de bestreden beslissing disproportioneel is aan het doel. De bestreden beslissing vermeldt verzoekers huwelijksplannen, maar vermeldt niks over de zwangerschap van verzoekers partner.

3.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.7. Verzoeker betreft zijn uitvoerige theoretische betoog over artikel 8 van het EVRM niet op de bestreden beslissing, waardoor dit onmogelijk aanleiding kan geven tot de gevraagde schorsing van de tenuitvoerlegging. Waar verzoeker meent dat zijn recht op gezinsleven met zijn ongeborn kind geschonden is, dient te worden opgemerkt dat de stavingsstukken die verzoeker dienaangaande aan zijn verzoekschrift toevoegt, geenszins zijn vaderschap van dit ongeborn kind bewijzen. Bovendien maakt verzoeker niet aannemelijk dat ook *“toekomstig”* gezinsleven de in artikel 8, eerste lid van het EVRM voorziene bescherming verdient. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker in gebreke blijft te verduidelijken hoe de nakende geboorte voor de gemachtigde van de staatssecretaris een *“gekend of kenbaar feit”* zou zijn, zoals verzoeker beweert, zodat deze daarmee in de bestreden beslissing rekening kon houden.

3.8. Met betrekking tot de samenwoning met zijn partner, dient gewezen te worden op het tweede lid van het hierboven weergegeven artikel 8 van het EVRM. Hieruit blijkt dat deze verdragsbepaling niet absoluut is. Toegepast op voorliggend geval, dient met betrekking tot de eerste voorwaarde van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM (legaliteitstoets) te worden opgemerkt dat de *“inmenging van het openbaar gezag”* inderdaad bij wet is voorzien, met name in artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet vormt de juridische grondslag van de bestreden beslissing. Verzoeker betwist deze wettelijke grondslag niet.

Wat de tweede voorwaarde betreft (legitimitetstoets), dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, nl. de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Hierbij dient te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd (proportionaliteitstoets) tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds (RvS 15 februari 2007, nr. 167.847). Verzoeker beperkt zich tot de blote bewering dat de maatregel disproportioneel is omwille van zijn nakende huwelijk, maar toont dit niet in concreto aan door bijvoorbeeld een huwelijksaangifte zoals bedoeld in artikel 64 van het Burgerlijk Wetboek waarin een huwelijksdatum is bepaald. Voor de verdere afwikkeling van die huwelijksaangifte is verzoekers aanwezigheid op het grondgebied trouwens geenszins vereist. Verzoeker werpt ter terechtzitting op dat dit in de praktijk erg moeilijk zal zijn, maar toont niet concreet aan dat het onmogelijk is om via de bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visum te bekomen. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesuggereerd, verstoort een tijdelijke scheiding van het Belgische grondgebied met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228). Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aangetoond.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.9. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker verwijst naar de algemene omstandigheden in Irak en naar het feit dat hij van Mosul afkomstig is, zoals zou blijken uit zijn paspoort. In Mosul heerst anarchie en verzoeker verwijst naar een artikel uit 'Le Monde Diplomatique' en naar zijn asielaanvraag zou zijn afgewezen op grond van

twijfel, maar zelfs al is maar een deeltje van zijn relaas waar, dan nog is het risico aanzienlijk. Verzoeker merkt op dat hij niet louter verwijst naar de algemene toestand, maar tevens zijn persoonlijke situatie toelicht. Verzoeker wijst erop dat artikel 3 van het EVRM ruimer gaat dan het Vluchtelingenverdrag. De vraag rijst of verzoeker de facto repatrieerbaar is, gelet op de situatie in Irak. Volgens verzoeker is de gedwongen terugkeer discriminerend omdat het afhankelijk is van het feit of men al dan niet over een paspoort beschikt. Houders van een paspoort worden naar heel Irak gerepatrieerd, houders van een vrijgeleide enkel naar Noord-Irak.

3.10. Artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

3.11. Er dient te worden opgemerkt dat artikel 3 van het EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”* (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). In casu beperkt verzoeker zich tot een betoog over de algemene omstandigheden in Irak en de anarchie in Mosul zoals die zou blijken uit een artikel uit ‘Le Monde Diplomatique’. Dit is geenszins voldoende concreet. Waar verzoeker zijn asielrelaas herneemt, dient erop te worden gewezen dat zijn asielprocedure definitief negatief werd afgesloten op 27 augustus 2006. Zijn overpeinzing dat mogelijks een deeltje van zijn asielrelaas waar is waardoor er een risico zou bestaan, is louter hypothetisch. Verzoeker licht niet toe op welke wijze een onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM tot een andere beoordeling van zijn asielrelaas aanleiding zou geven. In dit verband kan trouwens gewezen worden op de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 mei 2008, waarin verzoekers herkomst wordt betwijfeld en zijn vluchtrelaas ongeloofwaardig bevonden. Verzoeker staft tenslotte zijn bewering in verband met de vermeende discriminatie op het vlak van de gedwongen repatrieringen niet. Er werd geen schending van artikel 3 van het EVRM aangetoond.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.12. De aangevoerde middelen zijn niet ernstig wegens niet gegrond. De vaststelling dat niet voldaan is aan één van de cumulatieve voorwaarden van artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. VERMANDER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERMANDER

F. TAMBORIJN